ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

Yıl 9, sayı 5 (101)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Mayıs 1982

Barış için NATO'ya, ABD üslerine, askersel diktatörlüğe karşı savaş!

"Komünistler halkımızın yanındadır!"

TKP MK Genel Sekreteri Bilen yoldaş parti radyosunda yaptığı 1 Mayıs konuşmasında, işçilerin, emekçilerin, tutuklu yoldaşların, öteki ilericilerin 1 Mayıs'ını kutladıktan sonra şöyle dedi:

"Gerici askersel diktatörlük, ta baştan beri, önündeki en büyük engel olarak işçi sınıfımızı gördü. Sendikal hakları yok etti. DİSK'i kapattı. İşçi sınıfına gözdağı vermek için, DİSK yöneticilerini idam isteğiyle yargılıyor. Komünistlere, işçi sınıfının çıkarlarını savunan öteki güçlere karşı yoğun bir saldırı yürütüyor. Baskılarını şimdi CHP üzerinde de yoğunlaştırıyor.

"Halkımızın düşmanları tüm bunlara karşın,gene de korkularını yenemediler. Onlar, bugün bu ağır koşullar altında, küçük de olsa eylemlerle 1 Mayıs'ı kutlayacak olan işçileri görüyorlar. Onları gördükçe yarın alanlarda karşılarına çıkacak olan yüzbinleri görmüş oluyorlar. Sömürünün, baskının üzerine tek bir yumruk olarak yürüyecek milyonları görüyorlar. Komünistler, bu güç günlerindeki 1 Mayıs kutlamalarında halkımızın yanındadır.

"Yurttaşlar,

"Yurdışındaki Türkiye'li işçi ve ilericiler memlekette yürüyen savaşıma büyük bir katkıda bulunuyorlar. Onlar 1 Mayıs'ta barış için, Amerikan füzelerine karşı, işsizliğe karşı, yabancı düşmanlığına karşı, Batı Avrupalı işçilerle omuz omuza yürüyorlar. 8 Mayıs'da da Türkiye'li işçilerin, ilericilerin yirmiyi aşkın örgütü cuntayı, idamları, işkenceleri, Kürt halkı üzerindeki baskıları Yabancı düşmanlığını protesto için bir araya gelecekler.

"TKP MK adına, partimizin, gerici askersel diktatörlüğe karşı yükselen bu güçbirliği eylemini var gücüyle desteklediğini belirtirim. Bu eylem, bir kez dadaha, ilerici güçleri birleştiren ögelerin, onları ayıranlardan daha çok ve daha güçlü olduğunu doğruluyor.

"İşçiler, emekçiler,

"Cunta, onun ardındaki Amerikan emperyalistleri, işbirlikçi, tekelciler hiç de göründükleri kadar güçlü değildir. Onlar, geleceği olmayan bir yolda ilerliyor. Eğer biz tüm ilerici yurtsever güçler eylembirliği yolunda atılan adımları daha da güçlendirirsek, CHP'lileri, özeti yurtsever güçleri birlikte savaşıma katabilirsek, ülkemizin Ortadoğu'da, ABD emperyalizminin, NATO'nun bir sıçrama tahtasına çevrilmesine,topraklarımızın Amerikan"çevik kuvvetleri"ne, yeni atom roketlerine açılmasına engel olabiliriz. Aydınlık ve özgür bir Türkiye'nin yolunu açabiliriz.

"Bu 1 Mayıs'ı böylesi bir güçbirliği yolunda savaşımla kutlayalım! Cuntalar gider, 1 Mayıs'lar, işçi sınıfı kalır".

Çifte saldırı

İşbirlikçi, tekelci burjuvazinin erkini, onun halk düşmanı politikasını sürdüren cunta zorlandıkça, karşısındaki güçlerin direnişi oluştukça daha da zorbalaşıyor. Bu zorbalık biteviye TKP'ne karşı yoğunlaşıyor.

Birkaç kentte birden, askerselsıkıyönetim mahkemelerinde, yüzlerce sanıklı TKP "davaları", duruşmaları oluyor. Bunun yanı sıra, DİSK "davası" sürüyor. Tutuklanan Barış Komitesi üyeleri için de böyle bir şey tezgahlanmak isteniyor. CHP'ne karşı da tutuklamalar, soruşturma, koğuşturmalar gidiyor.

Cunta, TKP'ne karşı çifte bir saldırı planı uygulayageldi. Bir yandan yığınsal tutuklamalar, işkenceler, öldürmeler, yargılamalar birbirini izliyor. Öte yandan, bununla atbaşı, TKP'ne karşı ideolojik bir saldırı, karalama kampanyaları, komünizm umacılığı, kuyruklu yalanlar furyası gidiyor.

TKP'ne bu tür saldırılar yeni değildir. Burjuvazi, gerici egemen çevreler her zaman bu yöntemi, iki yanlı, çifte saldırı taktiğini kullanagelmiştir. Burjuvazinin bu ideolojik, tinsel, moral bozucu saldırıları, TKP'ne kara çalma, onu gözden düşürme çabaları halkı,kamuoyunu zehirlemek içindir, onu şaşırtmak içindir. En önemlisi bu ideolojik, tinsel saldırı, cuntanın barbarlığını, zorbalıklarını, işbirlikçi, tekelci burjuvazinin korkunç yağmalama, soygun ve sömürüsünü, tüm haksızlıkları maskelemek içindir.

Cunta, her zaman gerici, egemen çevrelerin, bunların hükümetlerinin yaptıkları gibi, "TKP'yi ezdiğini", "kökünü kazıdığını" ortaya yaydı.Ne ki, bunun boş bir övünme olduğu görüldü. Bu olguyu cunta da, savcılıkları da, tekelci basın da tanımak, tükürdüklerini yalamak zorunda kalıyorlar. Gene de zehir kusuyorlar. En aşağılık aldatmacalara başvuruyorlar.Kafaları karıştırmak amacıyla, boyalı basın, TKP'ne karşı gene ilkel uydurmacaları piyasaya sürüyor.

Cuntanın çifte saldırısına karşı TKP, tüm parti örgütleri, tüm parti üyeleri Leninci parti ilke ve normlarını titizlikle, özveriyle koruyor, koruyacaklardır. Partinin örgütsel, tinsel, moral çelik birliğini daha da güçlendirelim!

ABD'ye yaklaşmak, ölüme yaklaşmaktır!

Barış için savaşımla demokrasi savaşımının içiçeliği, sımsıkı bağı,Türkiye tarihinde hiç bu denli somutlanmamıştı. Türkmen, Hürriyet'e verdiği demecinde, "Hiçbir zaman Türkiye ile Amerika arasında bugünkü gibi karşılıklı anlayış mevcut olmamıştır" diyor. Yani cunta, Türkiye'nin Reagan politikası yörüngesine girdiğini, Ortadoğu'ya yönelik Çevik Kuvvetler'e geçit hakkı, üs, olanak tanıdığını, SSCB'ne yönelik orta menzilli Amerikan roketlerinin Batı Avrupa'dan sonra Türkiye'ye de yerleştirilmesine ses çıkarmayacağını teslim ediyor. Yani Reagan yönetimi, devlet terörü estiren, demokrasiyi ve barışı savunan herkesin tepesine binen, en küçük bir demokratik hakkı bile kullananları cezalandıran, Türkiye'deki gerici askersel diktatörlüğün arkasındadır. Onun, destekçisidir.

Bu, savaşım hedefimizi somutluyor. Demokrasi isteyen, demokratik bir anayasa isteyen herkesin, zorunlu olarak ve ardıcıl bir biçimde Reagan politikasına karşı çıkması gerektiğini gösteriyor.

Kuşkusuz dayatmalar daha önceden de vardı. Amerikan emperyalizminin Türkiye'ye yönelik planları da yeni değildir. Ne ki, ülkemizi ABD emperyalizminin elinde tam bir maşaya dönüştüren bu planlar, Reagan yönetiminin çılgınlık boyutlarına varan silahlanma, gerginliği tırmandırma politikası paralelinde dayatılmıştır.

1980 haziranını, NATO Bakanlar Konseyi'nin Ankara'da yapıldığı günleri anımsayalım. Türkiye'nin yedi büyük kentinde, yüzlerce ilçesinde düzenlenen barış gösterilerini... İşçi sınıfının sendikal ve politik örgütlerinden, demokratik yığın örgütlerinden,çeşitli meslek kuruluşlarından, Barış Komitesi'nden, CHP'li, MSP'li parlamenterlerden, senatörlerden oluşan barış cephesini... Şimdi Türkiye'nin Reagan yönetimi eliyle, bölge ve dünya barışına karşı maşa yapılmasına karşı çıkan bu güçler eziliyor, saldırılara, baskılara, koğuşturmalara, işkencelere, tutuklamalara uğratılıyor. Bu da savaşım hedefini somutluyor.

▶ Arkası 7. sayfada

PARTİ YAŞAMI

Daha etkin bir politik ajitasyon!

●Elif TOROSLU

Yıl 1918. Devrimin hemen sonrası. Sovyet ülkesi yeni kurulmakta. Düşman dört koldan saldırıyor. Açlık yılları... Baltık'tan gelen işçiler, Halk Komiserleri'nin birisinin karşısına dikiliyorlar: "Nerede bizim ajitatörler? En kısa zamanda Bolşevik ajitatörlere ihtiyaç var!" Neden? Çünkü onlar, Oktobr Devrimi öncesi deneyimleriyle şunu iyi biliyorlar: Yığınlara politik gerçekleri açıklayan, savaş kararlılığı aşılayan Bolşevik ajitatör Çarlığın işkencelerinden de, Beyazların makinelilerinden de, emperyalistlerin silahlarından da daha etkindir. Sovyetler Birliği Komünist Partisi tarihinde, Bolşevik ajitatörlerle ilgili olarak anlatılan öykülerden yalnızca birisidir bu.

Politik ajitasyonumuzu, böylesi boyutlarda etkinleştirmek. Komünist ajitatörün önünde duran hedef budur.

Komünistler, ekonomik ajitasyon-politik ajitasyon ayrımı yapmaz. "Ajitasyonun bu iki türü" diyor, Lenin, "Sosyal Demokratların faaliyetinde, madalyonun iki yüzü gibidir" (Rus Sosyal Demokratları'nın Görevleri, Toplu Yapıtlar, İng.c.2, s.332). İşçi sınıfının sendikal savaşımına yardımcı olmak başka şeydir, ağırlığı ekonomik ajitasyona vermek başka şey! Kendimizi, yalnızca işçinin en yakın güncel istemlerine ilişkin ajitasyonla sınırlarsak, bu, pratikte, politik çalışmayı tatil etmek demektir. Çünkü, "Sosyal Demokrasi'nin görevleri diyor Lenin,"Yığınların politik bilincini geliştirmektir" (a.g.y) devam ediyor: "Yığınları ajitasyon yoluyla etkileme, ajitasyonun en geniş biçimlerini, gerek ekonomik, gerekse politik ajitasyonu içermeli, her vesileyle baskının her türünün tüm ortaya çıkış biçimlerine yönelmelidir"...

Demek ki, ajitasyonun devrimci çalışmamızdaki yeri, politik protestonun yaygınlaştırılması ve politik savaşımın örgütlülük düzeyinin yükseltilmesi için etkin bir araç olmasıdır. Bu nedenle komünist ajitatör, yığınları ilgilendiren her şeyi ajitasyon konusu yapar. Bunlar içerisinde ücretler de vardır, işsizlik de, idamlar da, sinemada oynayan film de, bir televizyon programı da, Ecevit'in tutuklanması da, mahalledeki kanalizasyonun bir türlü yapılmaması da... Yani, işçiyi, yığınları ilgilendiren ekonomik, politik, kültürel, hukuksal, geleneksel, moral, her konuda, ajitasyon yapmayı tüm bu ayrı ayrı konuları partinin politik hedefleriyle bağlamayı öğrenmemiz gerekiyor.

Ya politik ajitasyonumuz, seslendiğimiz kesimlerce anlaşılmazsa? Soruyu böyle koymak, eksikliğimizi itiraf etmek, yığınların gerisinde kalmayı baştan onaylamak demektir. "Eğer... ajitatör, politik savaş fikrini nasıl bir yaklaşımla vereceğini bilirse, kendisinin konuştuğu dille konuşur, güncel yaşamından bildiği olgulara dayanırsa, en geri işçi bile politik savaş fikrini kavrar" (a.g.y.) diyor Lenin. Israr ediyor: "Neden Rus işçisi halkın böyle hunharca muamele görmesi, köylünün aşağılanması... en küçük bir kültürel çabanın bile koğuşturulması karşısında bu kadar az devrimci tepki gösteriyor? Bunun sorumluluğunu kendimizde, yığın hareketinin gerisinde kalmamızda, tüm bu utanç verici işleri en hızlı, yeterli kapsamlı ve sarsıcı bir biçimde sergileyememizde aramak gerekir" ("Ne Yapmalı" a.g.y.)

Yığınlar ne istiyor? Ne düşünüyor? Ne konuşuyor? Olup bitenleri partimiz nasıl yorumluyor? Tüm bunları ustaca yoğurup birlikte yaşadığımız, seslendiğimiz insanların diliyle anlatabilmek. Onların önyargılarını, duygularını hesaba katmak. Yığınlardan öğrenmek. Bu, her komünist için, komünist ajitatör için olmazsa olmaz!

Komünisti çevresi, istemlerini, çıkarlarını, uğradığı haksızlıkları en iyi dile getiren, bu yolda en küçük bir eylemin bile örgütlenmesine yardımcı olan, bu eylemin en önünde savaşan, bu arada politik ezginin her biçimi konusunda etrafını bilgilendiren adam olarak tanır. Bu nedenle onu sever, sayar. Ona güvenir.

Ağırlıklı olarak, yığınların en ileri kesimlerine hitap etmek zorundayız. Politik gerçekleri açıklama kampanyamız, bu ileri kesimleri sardıkça, daha da yığınsallaşacak, çok daha zenginleşip gelişecektir.

Cunta saldırıyor. Tehlikeler arttı. Bu koşullarda ne yapmalı? Sıkı güvenlik önlemleri alıyoruz. Ama politik ajitasyonu rafa kaldırmıyoruz! Birincisi,partiyi korumaktır. İkincisi ise, parti çalışmasını tatil etmek demektir. Başımız, politik ajitasyon yaptığımız için değil, koşullara ve zamana en uygun biçimde politik ajitasyon yapmadığımız için derde girer. O halde bu koşullarda da politik ajitosyon yapabilmeyi daha iyi öğrenmeliyiz.

Gereken yerde Ezop diliyle konuşuruz. Düşmanın piyasaya sürdüğü kav-

▶Arkası 7. sayfada

Soruyoruz?......................................

İtalyan Komünist Partisi yönetimi çıkmış ortaya, "Avrupa işçi hareketinin tüm güçlerini", tüm kapitalist ülkeler işçi hareketini Lenin'in yolundan vazgeçmeye ve kendi önerdikleri "üçüncü yol"u izlemeye çağırıyorlar. Bize bu çağırıyı yaparken neye, hangi deneylerine, başarılarına dayanıyorlar? Soruyoruz. Bize ne öneriyorlar?

- 24 Ocak cenderesi altında kıvranan emekçileri, kendileri gibi, sözde bunalımdan çıkmak için daha fazla özveriye, düşük ücretlere katlanmaya çağırmamızı mı?

- Koç'lar, Sabancı'lar boğazımızı sıkarken, özel tekelci mülkiyete kendileri gibi dokunmadan, sosyalizmin kurulabileceğini savunmamızı mı?

- AP başları yeniden tepemize binmek için sıra beklerken, onlara kendileri gibi, tarihsel uzlaşma önermemizi mi?

- Türkiye egemen güçleri bile, en küçük bir burjuva-demokratik hakkın varlığına tahammül edemezken, en küçük bir devrimci çıkışı bile zorbalıkla karşılarken, bizim, halka kendileri gibi burjuva demokrasisini sağlam bir güvence olarak göstermemizi mi?

- Cunta, halkımızın en seçkin evlatlarına en barbar uygulamaları yaparken, bizim kendileri gibi Polonya'daki yasal yönetime karşı savaş açmamızı mı? 52 sendikacı asılmak istenirken, bizim karşı-devrimci Solidarnoşç'larla "dayanışma" göstermemizi mi?

- Cunta tüm bu barbarlığını, en başta ABD yönetiminin sağladığı destekle gerçekleştirebilirken, aynı ABD yönetimi ülkemizi nükleer bir saldırı üssüne döndürmek için girişimlerini artırırken, çevik kuvvetlerini üzerimize salarken, bizim dünya ve bölge barışının tehlikeye girmesinden, kendileri gibi, karagün dostumuz Sovyetler Birliği'ni de sorumlu tutmamızı mı?

- NATO üyeliği, ekonomik, politik sosyal tüm bunalımların böylesi derinleşmesinin baş nedeniyken, kendileri gibi NATO'dan çıkma istemini ağzımıza almamamızı mı?

- Kendileri gibi dünya komünist hareketinin genel çizgisine karşı çıkmamızı, SBKP ile aramıza "mesafe koyma"mızı, reel sosyalizmle dayanışmadan vazgeçmemizi, böylece tüm gericilik güçlerinden, sağlı, "sol"lu oportünistlerden alkış toplamak için, halkımızın savaşımını uçuruma sürüklememizi mi?

- Anti-sovyetizme, anti-komünizme karşı savaşmak zor diye, kendileri gibi ona teslim olmamızı mı?

Soruyoruz İKP yönetimine, bizden ne istiyorlar!

Niçin bizi denenmiş, sınanmış, doğruluğu ve sonuç alıcılığı onlarca kez kanıtlanmış Leninci yoldan alıkoymaya çalışıyorlar? Soruyoruz?

Faruk S. -İstanbul

Barış ve ekonomi

●Işık YENİCE

Barışçı bir dış politika, barışçı bir ekonomi gerektirir. Cuntacı generaller, ağızlarında "barış", "silahsızlanma" ninnileriyle, topraklarımızı ABD nin, NATO'nun yeni saldırgan amaçlarına peşkeş çekmekle kalmıyorlar. "Ulusal savunma sanayii" adı altında, ABD tekelleri ve işbirlikçileriyle elele ekonomiyi de militaristleştirmeye çalışıyorlar.

1950'lerde, Makine Kimya'nın ulusal sanayi temelinde, savunmaya dönük hafif silah üreten kimi fabrikaları, ABD ve NATO emriyle gazocağı vb. yapar hale getirilmişti. Aynı ABD bugün, ulusal değil, sapına kadar bağımlı ve basit montaja dayalı, savunmayla değil, ABD ve NATO' nun yeni saldırgan politikasıyla bağlı bir silah sanayiine omuz veriyor. Suudi Arabistan, Birleşik Arap emirlikleri gibi petrol zengini gerici Arap ülkelerine, milyarlarca dolarlık silah satışı yapan ABD bunların 4 milyar dolarlık tamir ve bakım işini sofranın artıkları olarak Türkiye'ye teklif ediyor. Türkiye bölgedeki Arap-İslam ülkelerinin silah tamircisi ve cephane satıcısı olmak gibi uğursuz bir göreve yönlendiriliyor. ABD dünya çapında gerginlikleri artırdıkça, Türkiye'de her alanda, ekonomide, politikada militaristleşme hız kazanıyor.

Atatürk Barajına, traktör ve kamyon dizel motorları fabrikasına kredi vermeyi reddeden emperyalist kurum ve tekeller, Türkiye'de, Pakistan'a, öteki gerici Arap-İslam ülkelerine satılmak üzere askersel amaçlı telsiz ve elektronik araç montaj ve tamir edecek fabrikalar için yatırım yapıyor. Daha geçenlerde, Türk Hava Kuvvetleri Vakfının % 51, Aydın Investment Inc. adlı ABD şirketinin % 38 payla ortak olduğu bir kuruluşun temeli atıldı. Üstelik ihracata yönelik bir sanayi olarak tüm teşvik olanaklarından yararlanacak.

Dünya Bankasının, İMF'nin emriyle ulusal ekonomi için önemli bir dizi yatırım durdurulurken, Northrop ve General Dynamics gibi ABD silah tekellerinin silah sanayii için çabaları yoğunlaşıyor. İşbirlikçi tekellerle ortak 300 bombardıman uçağı monte edecek bir fabrika, bu olmazsa, savaş gemisi vb. yapımı için piyasa araştırması yapılıyor.

Gerçekte, hazır uçak bloklarının montajından ibaret olacak, söylenen yalanların tersine, yeni iş alanı, ya da ileri bir teknoloji sağlamayacak bu sözde sanayi, ABD silah tekelleri için 750 milyar TL'lik bir silah satışıdır. Üstelik Northrop yetkilisinin belirttiğine göre, karşılığında ülkemizin maden, besin ve çimento gibi temel ihraç ürünlerine yıllarca el konulacaktır.

Bu adımların, ulusal savunmayı ve bağımsızlığı güçlendirmekle hiçbir ilişkisi var mı? Kuşkusuz hayır! Tersine ABD'nin benzeri biçimde silah sanayi ve ihracatına yönlendirdiği, Tayvan, G.Kore, Singapur gibi, ülkemizi de ekonomik, politik ve askersel olarak kendine sımsıkı bağlama araçlarıdır. Türkiye ve bölgedeki gerici Arap-İslam ülkeleriyle kurulmak istenen saldırgan askersel bağlaşıklığın, ekonomik ve askersel temel taşlarını atmanın "akıllıca" bir yoludur. Ülkemizin, NATO'dan, onun askersel kanadından çekilme "tehlikesine" karşı alınmış bir önlemdir.

Ekonominin militaristleşmesi, devlet-tekel bütünleşmesinin, tekellerin devlete ekonomik, politik, askersel her yolla tümüyle egemen olmasının bir yoludur. Emperyalizme göbeğinden bağlı işbirlikçi tekellerin, ona bir de ölüm ticaretinde ortak olmasıdır. Bu yeni ortaklık, bölgede jandarmalıktan öteye, ABD ile elele, gerginlik, savaş, silahlanma kışkırtıcılığı gerektirir.Üstelik önce silah satmak için kışkırtıcılık yapan sonunda kendisi silah almak zorunda kalır. Eli kolu iyice bağlanır.

Silah sanayi ve satışlarının gerektir-

▶Arkası 6. sayfada

YAŞAYAN SOSYALİZM

Sovyet tarımında gerçek

Uluslararası emperyalist propaganda, bizdeki gerici burjuva basını "Sovyetlerde açlık"diye tutturmuşlar. Ana "gerekçeleri" de, "ABD'den tahıl alıyor" olması. Bununla, akıllarınca, sosyalist düzeni başarısız gösterecekler. Gerçek durum nedir?

1965-1980'de gıda malları üretimi (et 1,5 kat, süt % 25) nüfus artışına (%14) oranla çok daha hızlı arttı. Gene de ihtiyaca tam anlamıyla yetişmiyor. Niçin? Gıda tüketiminde yapısal değişim oldu: Yaşam düzeyi yükseldi. Kişi başına parasal gelir, ortalama iki katına çıktı. Kişi başına et ve et ürünleri tüketimi yılda 41 kg'dan 57 kg'a ; süt ve süt ürünleri tüketimi 215 kg'dan 314 kg'a, yumurta tüketimi de 124 kg'dan 238'e çıktı. Buna karşılık patates tüketimi, 142 kg'dan 112 kg'a, ekmek ve unlu mamul tüketimi 156 kg'dan 139 kg'a düştü.

Uzun yıllar ekmek, et, süt, yumurta vb. temel gıda mallarının fiyatları sabit kaldı. Kimileri bugün maliyetin altında satılıyor. Örneğin et fiyatları, 1962'den beri değişmedi. Devlet, bütçeden her yıl bu fiyatları sabit tutmak için 26-30 milyar ruble harcıyor. Kapitalist ülkelerde olduğu gibi, et, süt, yumurta vb. tüketiminin artışı fiyat artışlarıyla frenlenmiyor. Sosyalist devlet, hayvansal ürünlere olan talepteki artışın haklı ve doğal olduğu açısından hareket ediyor. Fiyatların korunması koşuluyla bu ürünlerin üretiminin daha hızlı artırılmasına yöneliyor. SBKP'nin XXVI. Kongresi, "tarım-endüstri kompleksleri" programını çizdi.

Hayvansal üretimin hızla artırılması, yem, tahıl üretimiyle sıkıca bağlı. Tahıl konusunda durum ne?

Buğday, çavdar, arpa ve yulaf üretimini birlikte alırsak, örneğin 1979'da kişi başına ABD'de 339 kg iken, SSCB'de 615 kg idi. Yalnız buğday üretimi ise ABD'de 261 kg iken, SSCB'de 343 kg idi. Ve bu Sovyetler Birliği'nde kişi başına ekmek tüketimini tamamıyle karşılıyor. Öyleyse SSCB neden yine de tahıl satın aldı, alıyor? Burada mısır üretimine ilişkin verilere değinelim.

Yine 1979 verilerine göre, SSCB'de hektar başına 3140 kg mısır üretilirken, ABD'de 6880 kg üretildi. Yukarıda sözü edilen tahıl türlerine, mısırı da katarsak, ABD'nin kişi başına tahıl üretimi 1255 kg'a, SSCB'nin ise 647'e çıkıyor. Bunun başlıca nedenlerinden biri şu: Mısır üretimi, yeterli yağış oranı olan kıtasal sıcak iklim gerektiriyor. ABD böylesi bölgelere yeterince sahip, SSCB ise değil. 1971-1974'de ABD tarım bakanı olan Earl Butz şöyle diyordu: "ABD, verimli toprağı, elverişli iklimi, yeterli yağışı ve tarım işlerinde yüksek düzeyde makineleşmeye uygun coğrafi yüzeyi olan dünyanın en büyük doğal servetine sahiptir... Bu, yeryüzünün hiçbir başka ülkesinde olmayan bir önceliktir." SSCB'nin topraklarının üçte biri, donmuş toprak. Ancak dörtte biri tarıma elverişli. Bununsa ancak % 1'i normal yağış alıyor. Ortalama üç yılda bir temel tarım alanlarında kuraklık oluyor. Savaşta faşist Hitler orduları, en önemli tarım bölgelerinin üzerinden iki kez yakıp yıkıp geçtiler.

Demek ki, SSCB'ne gerekli olan (ve ithal ettiği), hayvancılık için yemlik tahıldır. Ve en başta mısırdır. SSCB, ABD'den 14,3 milyon ton (1978) tahıl almış, bunun 11 milyon tonu mısır olmuştur. Geri kalan az miktardaki ekmeklik tahıl ise, çok daha ucuza geldiği için alınıyor. Uzakdoğu bölgeleri için tahılı on bin kilometre uzaklıktaki Ukrayna'dan, hatta Kazakistan'dan karayolu ile taşımak, kuşkusuz ki, deniz yoluyla ABD'den getirmeye oranla çok daha pahalıya maloluyor. Sonra SSCB, hâlâ sömürgeciliğin mirasına karşı savaşım veren Vietnam, Angola, Afganistan gibi ülkelere tahıl yardımı da yapıyor.

Görülüyor ki, SSCB'de ne "açlık" var, ne de tahıl ithalinin, sosyalist düzenin "başarısızlığı" ile bir ilişkisi var. Sosyalist düzenle ilişkili olan, bu sorunun açıklıkla ortaya konması, kararlılıkla, planlı olarak üstüne gidilmesidir. Bu sayede ortalama yıllık üretim, 6. Beş Yıllık Plan döneminde (1951-1955) 88,5 milyon ton iken, 7. BYP'da 121,5, 8. BYP'da 130,3, 9. BYP'da 181,5 ve 10. BYP'da 205 milyon tona çıkarıldı. SBKP'nin XXVI. Kongresi'nde Brejnev yoldaş şöyle diyordu: "Ana doğrultular kapsamında 11. Beş Yıllık Plan döneminde yıllık ortalama tahıl üretiminin 238-243 milyon tona yükseltilmesi öngörülüyor".

LENİN KÖŞESİ

Pravda 70 yaşında

"İşçi sınıfı hakikati bilmelidir. İşçi gazetesi Pravda (Rusça'da hakikat, doğru demektir) adına yaraşır olmalıdır".

5 Mayıs 1912'de Marks'ın doğum yıldönümünde, yayına başlayan Bolşeviklerin legal organı, ilk günlük işçi gazetesi, Pravda'nın o günkü başyazısında böyle deniyordu.

Pravda'yı Lenin kurdu. Lenin, Bolşevik basının tüm eski deneylerini Pravda'da birleştirdi. Uzun yıllar Pravda'yı yönetti. Yüzlerce yazısı yayınlandı Lenin'in Pravda'da. Lenin'in Pravda'ya katkısı bunlarla sınırlı değildi. Lenin, Pravda'nın ve tüm komünist basının temel ilkelerini koymuştur.

Pravda her zaman Lenin'in, SBKP'nin çizgisine sadık kaldı. Onun için, şaşmaz politik çizgisiyle- SBKP MK'nin elinde "gerçek ileri sınıfın aydınlatılması ve pekiştirilmesinin bir organı" (V.İ.Lenin, Toplu Yapıtlar, İng. c.19, s.63) -ve dürüst gazeteciliği ile- "bizim tam ve doğru enformasyona gereksinimiz var" (agy c.42, s.339)- dünyanın en çok okunan, en etkin gazetesi, tüm komünist basının öncüsü oldu.

Pravda, SBKP'nin savaşımının her aşamasında, Oktobr devriminin hazırlanmasında ve gerçekleştirilmesinde, yeni toplumun kuruluşunda ve bugün komünizm kuruculuğunun her alanında büyük rol oynadı, oynuyor. Topladığı sosyal, politik enformasyonu yığınlara, partinin konumlarından, bilimsel politik yorumunu yaparak ve onların anlayacağı biçimde iletti. Yığınları bu doğrultuda eyleme geçirdi. Savaşımın her ayrı aşamasında, parti kuruculuğunun etkin bir aracı oldu.

Pravda her zaman aktif politik savaşımın içindedir. Yığınların sarsılmaz güvenini kazanmıştır. Yığınlarla sıkıca bağlıdır. Lenin'in "daha çok, daha çok, hep daha çok işçi mektupları" (agy. c.34, s.281) sözünden yola çıkmıştır. Tüm Sovyetler Birliği'nde 7 milyon muhabiri vardır. Yılda yarım milyon okuyucu mektubu alır. Böylece yığınların Pravda'nın çizgisini nasıl algıladıklarını, tepkilerini ölçer, kendini sınar.

Pravda yığınlarla, parti, Sovyetler, ekonomik yönetim organları arasında bir bağdır. Aynı zamanda toplum yönetiminin aksayan yönlerinin düzeltilmesi için, bir eleştiri kürsüsüdür. Daha etkin yönetimin bir örgütleyicisidir. Hepsinden önemlisi yığınlara yol göstermesi, onları aktif eyleme seferber etmesiyle, onları yönetimin öznesi yaparak, sosyalist demokrasinin daha da yetkinleşmesinin bir aracıdır.

Pravda her zaman dünya devrimci sürecinin gelişmesi ile bağlı olmuştur. Proleterya enternasyonalizmine bağlılığı, onu, tüm dünya komünist hareketi, tüm ilerici güçler için bir güç kaynağı yapmıştır. Cuntanın ağır saldırıları altındaki Türkiye komünistleri, bunu kendi yaşamlarından biliyorlar.

Pravda, okuyucularına ilk gün verdiği sözü tuttu, tutuyor.

Hangi "model"?

Bir buçuk yılı aşkın bir süredir, tüm gericilik, onların hınk deyicisi oportünistler bağrışıp duruyorlar: "Polonya'da olup bitenler, 'Sovyet modeli' nin iflas ettiğinin kanıtıdır". Bakın Polonya'lı yılların komünisti, 13 Aralık 1981 önlemleri alınmazdan önce, Sovyet gazetecilerinin kendisine bu konuda yönelttikleri soruyu nasıl yanıtlıyor: "Polonya'da Sovyet tipi sosyalizm 'modeli' mi? diye acı acı başını salladı, yaşlı komünist, ne yazık ki bizdeki sosyalizm Sovyet tipi olmaktan uzaktır. Kuşkusuz, sizin örneğiniz vardı, dünyada ilk sosyalist devrimi yapan devletin örneği. Sizde olduğu gibi bizde de erki emekçiler ele geçirdi. İşçiler bakan oldu. İşçiler bakanlık koltuklarına oturuyorlar ve masa başı çalışması yapmaya alışık olmadıklarından her yanları ağrımaya başlıyordu. Sizin gibi biz de, sosyalizmi kurmayı amaçlıyorduk. Ve o dönemde ortalıkta sizinkinden başka deneyim yoktu. Ama bizdeki koşullar farklıydı. Sosyalizm kuruculuğu pratiği de bambaşka oldu. Buna örnek mi istiyorsunuz? Bundan birkaç gün önce Kardinal'in cenaze töreni vardı. Bizim televizyon bu töreni tam beş buçuk saat boyunca naklen verdi! Bu mu Sovyet tipi sosyalizm 'modeli'? Ya geleceği düşünmeden yabancı bankalardan borç almak, bu borçların kapitalizme önce ekonomik, sonra da politik bağımlılığa yol açabileceğini hesaplamamak, bunlar nedir? Sosyalist ekonomi kuruculuğunda Sovyet tipi yöntemler mi? Ya bu son yıllarda yığınlar arasında ideolojik çalışmayı bir kenara bırakmak, bu mu Sovyet tipi sosyalizm 'modeli'? İdeolojik düşmana karşı savaşımda kararsızlık da mı Sovyet deneyimi? Partinin tepesindeki yolsuzluklar da dışardan dayatılmış yabancı bir deneyim mi? Hayır. Ne yazık ki bunlar bizim kendi 'model'imizdir, kendi deneyimimizdir". ■

Savaşa geri dönün!

●N. GÜREL

"Bana göre, bugün ve dün, sosyalist ülkelerdeki komünist partileri ve komünistler, a) kendi koydukları yasaları kendileri çiğniyorlar; b) komünistliği imtiyazlılık gibi birşey olarak görüyorlar; c) komünist partisi üyesi olmayı bir geçim aracı olarak görüyorlar. (Bunun sonucunda komünistlerin maddi-manevi yaşam düzeyi halktan daha yüksektir. Bürokrasi denebilecek bir tabaka oluşmuştur)..."

Bu satırlar, İşçinin Sesi'nin 190-191. sayısının 7. sayfasında yer aldı. F.Almanya'nın Münih kentinden İşçinin Sesi'ne yazan A.V.şunları da söylüyor: "Doğu Avrupa sosyalist ülkelerinde... bugün kapılar açılsa, abartmasız halkın dörtte üçü Batı'ya gelmek ister. Doğu'da insanlar Batı demokrasisinin hayranı durumunda."

A.V'nin satırlarından, kendisinin Federal hükümetteki Schmidt'lerin mi, yoksa Bavyera hükümetindeki Strauss'ların mı daha çok etkisi altında kaldığı pek anlaşılamıyor. Ama şurası kesin ki, o, bu sözleriyle aylardır Sovyetler Birliği'ni, Sosyalist ülkeleri "eleştirmeyi" kendine baş ideolojik-politik uğraş seçmiş olan Yürükoğlu'nun gerçek görüşlerini tam bir açıklıkla ortaya seriyor. Bu kaba anti-komünizmle, Yürükoğlu'nun aylardır, Marks'dan, Lenin'den alıntıların, dünya devrimi vb. kavramların ardına gizlenerek yürütmeye çalıştığı ince anti-komünizmin, anti-sovyetizmin maskesini indiriveriyor.

Yakın çevresindeki kimi "gerçekçi" kişilerin Yürükoğlu'nu açık anti-sovyetizimde frenleme çabaları da artık para etmiyor. İKP yönetiminin son tutumunu, emperyalistlerin, gericiliğin yanısıra Yürükoğlu da alkışlarla karşıladı: "İşçi sınıfı tarihinde ilk kez demokrasi-sosyalizm konusu Batı Avrupa'nın yüro-Komünist partileri eliyle gündeme geldi... Tarihsel olarak bu partilerin katkısı budur" (İ.S. s.186-187, s.11) Kadirşinas Yürükoğlu doğru söylüyor. Reel sosyalizmin ülkelerinde demokrasinin olmadığını söylemek, gerçekten de emperyalizmin, gericiliğin sosyalizm düşmanı uğraşlarına yapılmış büyük bir katkıdır. Yürükoğlu da, İKP yönetimi de, "sosyalist ülkelerde demokrasi yoktur" derken, gerçekte sosyalist düzene karşı çıkanların emperyalizmle işbirliği içinde bu düzene karşı eyleme geçme özgürlüklerinin olmamasından yakınıyorlar. Örneğin Yürükoğlu Sovyetler Birliği'nde Saharov gibilerine karşı alınan önlemlerin kaldırılmasını istiyor (agy. s.14).

Dünün keskin solcusunun, proletarya diktatörlüğünün ateşli savunucusunun geldiği yere bakın! Üstelik Sovyet hükümetinin bu gibi kişilere karşı aldığı önlemleri, Yürükoğlu emperyalist basının uydurduğu yalanlarla karalıyor. Bu kişilere işkence uygulandığını, psikiyatrik hastanelere kapatıldıklarını ileri sürüyor. İçinde biraz iyiniyet olan, sosyalizme biraz inancı olan, Sovyet gerçeğini biraz olsun tanıyan birisinin, eli varır mı hiç bu iğrenç şeyleri yazmaya?

▶Arkası 7. sayfada

"Saraçhane ruhu"nu ayağa kaldırın!

●Mehmet YAVUZ

"İşçiler mutlu bir azınlıktır". TİSK kongresinde tekelci patronlar böyle dedi. TİSK'in, TÜSİAD'ın, Odalar Birliği'nin yöneticileri cuntanın hazırlattığı Anayasa üzerine görüşlerini açıklarken, 1961 Anayasasının getirdiği reformist "sosyal devlet" ilkesine bile, 1936'dan beri varolan "yasaların çalışanlardan yana yorumlanması" ilkesine bile karşı çıktılar. Sarı sendikalara bile tahammülleri olmadığını dile getirdiler. İşçi çıkartmalarının tümüyle serbest bırakılmasını istediler. Düşmanın bu hedefleri, işçi sınıfına nelere karşı kavga yürütmesi gerektiğini gösteriyor. Bu kavganın verileceği alanlardan birisi de yaklaşan Türk-İş kongresidir.

Türk-İş kongresi her türlü sendikal çalışmanın yasaklandığı, işçi haklarının yok edildiği, cuntanın baskı rejimi altında yapılıyor. DİSK'in kapatılması, sınıf sendikacılarının tutuklanması, Türk-İş içinde işçi çıkarlarını savunanlara da darbe oldu. Gericiler, cuntanın gelişiyle, Türk-İş'teki dürüst sendikacılar karşısındaki konumlarını daha da güçlendirdiler. Bu onların bugün, yaklaşan kongre öncesinde aralarındaki koltuk kavgasını daha da kızıştırdı. İşçilerin çıkarları ise, ancak kongre öncesi" seçim nutukları" na malzeme oluyor.

Türk-İş'in, bu başı gövdesinden kopuk durumu, işçi-sendika düşmanlarının konfederasyon üzerinde oyunlar çevirme heveslerini artırıyor.

Önce, işçi düşmanı cunta, 12 Eylül' den bu yana kendisine ses çıkartmayan, işbirliği yapan Türk-İş yönetiminden yeni ödünler istiyor. Sendikalaşma, toplu pazarlık, toplu sözleşme ve grev haklarını hiçe indirecek yeni sendikal yasalara "evet" diyecek bir Türk-İş yönetimi istiyor. Konfederasyon içindeki tüm dürüst ve ilerici sendikacıları "temizlemek" istiyor. Böylece Türk-İş'i kendi gerici anayasasına uydurmayı tasarlıyor.

AP ve faşist MHP de aralarında işbirliği yaparak, Türk-İş'i hepten kendi denetimlerine almak istiyorlar. Bu amaçla Türk-İş içindeki adamlarını, sendika düşmanlarını seferber ediyorlar. Erçelik-Özdemir kliği sendikal hakları savunan sendikacıları karalama "seminer"leri düzenliyor. Amerikan yetiştirmesi K.Özdemir, aklı sıra işçilere sempatik gözükmek için, "lokavt anayasada yer almasın, sadece yasal bir hak olsun" diyor. Gerici AP'li Ş.Yılmaz, yarım ağızla, işçi haklarını savunur gözüküyor. AP rozetli, MHP yanlısı M.Başoğlu ise, sosyal demagojide daha ileriere giderek, "işçilerin geçinebilmek için en az 25 bin liraya ihtiyacları vardır" diyor. O.Erçelik'in "bu kongre önemli kararlara gebedir" sözleri bu gerici-faşist çetenin amaçlarını topluca dile getiriyor.

Cuntanın bakan'ı Şide ile bunlar arasındaki "kavga", koltuk kavgasıdır. Bunlar, işçilerin çıkarını nasıl daha iyi koruruz diye çatışmıyorlar. Tümü Türk-İş'in işbirlikçi tekellerin, onların istedikleri rejimin çıkarına bağlanmasından yanadır. Tümü cuntaya yardımcı olmaktadır.

Bu sendika düşmanlarına karşı, tüm işçilerin, dürüst sendikacıların, sendikal haklardan yana olan herkesin elinden geleni ardına koymaması görevdir. 1946'dan beri süren legal sendikal savaşımın cuntanın darbelerinden arta kalan kazanımlarını da ortadan kaldırmak isteyenler kapıya dayanmıştır. Sorun Türkiye sendikal hareketinin onurunu korumak sorunudur. Milyonlarca işçinin, binlerce sendikacının uzun savaşımlarla kazandıkları hakları savunmaktır söz konusu olan.

En temel sendikal haklardan, özgür sendikacılıktan, 1961 Anayasasındaki haklardan, daha geniş ulusal demokratik haklardan yana olan herkes, Türk-İş'in tekelcilere ve onların politik partilerine peşkeş çekilmesine karşı çıkan tüm işçiler, sendikacılar, sendika düşmanı çeteye karşı birlik olmalıdırlar.

Tüm Türk-İş'li işçilerin, dürüst sendikacıların, Kongre delegelerinin omuzlarında, gerçek ücretleri 20 yıl öncesinin düzeyine düşürülmüş, sendikasız bırakılmak istenen 5 milyon işçinin ve ailelerinin, tüm işçilerin, emekçilerin ekmeğini korumak sorumluluğu vardır. Türk-İş kongresinde tüm işçi sınıfımızın sendikal birlik özlemi dile getirilmeli ve savunulmalı, DİSK yöneticilerine sahip çıkılmalı, DİSK'in açılması istemi yükseltilmelidir.

Türk-İş kongresi ulusal çaptaki sorunlara kayıtsız kalamaz. 24 Ocak politikasına, 1961 Anayasa'sının yırtılmasına, ABD çevik kuvvetlerine karşı Türk-İş kongresinden yükselecek her ses, en geniş yığınların, tüm ulusal, demokratik güçlerin desteğini kazanacaktır.

DİSK'li, bağımsız sendikalı, sendikasız tüm işçiler, emekçiler Türk-İş'teki dürüst sendikacıların savaşımlarına omuz vermelidirler.

1961'de Türk-İş'in düzenlediği Saraçhane mitinginde Türkiye işçi sınıfı, özgür sendikalaşma, toplu sözleşme, grev haklarını savunmuş, birlik isteğini gür sesiyle duyurmuştu.

Türk-İş kongresine katılacak, işçilik onurundan ödün vermeyen delegeler, dürüst sendikacılar! Türk-İş kongresinde Saraçhane ruhunu yaşatın, geliştirin!Bu kongre kürsüsünü,Türk-İş'i Sendika düşmanı çetenin entrikalarına karşı koruyacak bir silaha dönüştürün! Saraçhane ruhunun yeniden yükseldiği bir kürsüye dönüştürün! ■

Deniz'leri, Mahir'leri anmak!

Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, arkadaşları, bundan on yıl önce, bu aylarda barbarca öldürüldüler.

Bilinçli işçiler, ilerici aydınlar Deniz'leri, Mahir'leri 6. Filoyu protesto eylemlerinde, bağımsızlık mitinglerinde, ABD emperyalizmine, NATO'ya, Amerikan üslerine karşı savaşlarda tanıdılar. Onlar anti-emperyalist gençlik hareketinin önderlerindendi. ABD emperyalizmine karşı savaş içinde piştiler, tüm eylemlerini ABD emperyalizmine ve işbirlikçilerine yönelttiler.

Ama onlar, Marksist-Leninist sosyalist devrim teorisini, proletaryanın tarihsel misyonunu yeterince kavrayamadılar, savaşımlarını yığınlarla bağlayamadılar. Bir avuç kahramanın yiğitliğinin yeterli olacağını sandılar. Bunun için serüvenci bir çizgiye vardılar ve bunun için eylemlerinin sonuçlarından yığınlar değil, burjuvazi yararlandı.

Ne ki, bu onların ateşli birer anti-emperyalist oldukları gerçeğini hiçbir zaman gölgelemez. Onlar halkımızın sınıf savaşımları tarihine esas itibarlyle bu yanlarıyla geçeceklerdir. Halkımız onları emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaştıkları için öldürülen yiğit gençler olarak anacaktır.

Bugün halkımızın başdüşmanları gene aynıdır: ABD emperyalizmi ve onun işbirlikçileri! Gerici askersel diktatörlük en başta ABD emperyalizminin desteği ile ayakta duruyor. Ülkemize çevik kuvvetlerini, yeni nükleer füzelerini yerleştirmek isteyen, 24 Ocak politikasını dayatan en başta hep ABD emperyalizmidir. Emperyalizmi ülkemizden kovmadan, aydınlık bir geleceğe uzanmak olanaklı değildir.

12 Mart'tan sonra Deniz'lerin, Mahir'lerin izleyicisi olduklarını söyleyenler, örneğin Dev-Yol vb. akımlar bu gerçeğin yeterince bilincine varabildiler mi? Onların olumlu yanlarına yeterince sahip çıkabildiler mi? Bunun için ne gerekiyor?

Bunun için, yığınların karşısına "Tek yol devrim", "Kurtuluşa kadar savaş", "Kahrolsun oligarşi" gibi teorik olarak doğru, ama ne yazık ki içi boş,somut devrimci bir içerikle doldurulmamış belgilerle değil, onları en başta ABD emperyalizmine, işbirlikçilerine, NATO'ya karşı savaşıma çağıran belgilerle çıkmak gerekiyor. Devrimin, kurtuluşun yolu, dün olduğu gibi bugün de öncelikle emperyalizme ve en başta ABD emperyalizmine karşı savaşımdan geçiyor.

Bunun için MLSPB, Acilciler vb. gibi anarko-terörist grupların Mahir'lerin adlarını kullanarak, kendi tabanlarındaki gençleri sonunda yalnızca emperyalizmin ve işbirlikçilerinin işine yarayan eylemlere sürüklemelerine karşı ardıcıl tutum almak, terörizmle ABD emperyalizminin bağını görmek gerekiyor.

▶Arkası 6. sayfada

TKP'siz demokrasi olmaz!

Evren Bursa'da "TKP'nin Türkiye'de işi yok" dedi. Gerçekte, Türkiye'de demokrasi olmayacak demek istedi. Olacak mı olmayacak mı? Bu sorunun yanıtını Evren vermeyecek. Bu sorunun yanıtını gerçek bir demokrasiden yana olanlar birlikte savaşmayı başararak verecek.

TKP'ne karşı açılan davalar sürüyor. Bu davalarda TKP üyesi oldukları savıyla yargılananlar, daha ilk duruşmalarda kendilerine yapılan işkenceleri kamuoyuna duyurdular. Savcıların düzmece iddianamelerinin, işkenceyle alınmış kimi ifadelerden başka kanıta dayanmadığı ortaya çıktı. Ama gericilik saldırılarını sürdürüyor.Sıkıyönetim savcıları TKP'ne karşı yeni davalar tezgahlamak peşindeler. Tek yöntemleri yine işkence. Cunta yasaklarına yeni yasaklar ekliyor.Yine de bütün bunlar,ne TKP'nin ne de diğer demokrasi güçlerinin varlığına ve savaşımına son veremiyor.

Gericilik psikolojik savaşta da başarıya ulaşamadı. Boyalı basında TKP'ne karşı dizi üstüne dizi yayınlayanlar, şimdi sessizleştiler. Bugün daha uygun gördükleri yöntem, uydurma haberler, dedikodulardır. Çünkü cunta davaları sessizce bitirip, onlarca yıl ceza kesmek istiyor.

TKP davalarında yargılananlar işkenceleri bir bir ortaya serdikçe ve onlarla dayanışma yükseldikçe, işkencecilerin yanında saf tutanlar da açığa çıkıyor. Yürükoğlu da, tıpkı savcılar gibi işkenceyle alınmış kimi ifadeleri TKP'ne karşı kullanmaya yeltendi. Cuntayla bu takım arasında neredeyse işbölümü var. İkisi de başlarını sert kayaya vurdular. Hem savcılar hem de bu "takım" en iyi yanıtı, işkencelere boyun eğmeyen, konuşmayan tutuklu yoldaşlarımızdan, mahkemelerde dik başları, onurlu davranışlarıyla ödün vermeyen yoldaşlarımızdan aldılar.

Bugün bir çok davada cuntanın idama, onlarca yıl hapse mahkum etmeye çalıştığı komünistlerle, ilericilerle dayanışma, ülkenin karanlıktan kurtarılması, gerçek bir demokrasinin kurulması savaşımından ayrılmıyor. TKP'ne karşı açılan davalarda yargılananlarla dayanışma, Komünist Partisi'nin ve diğer ilerici yurtsever güçlerin gerçek bir demokrasi için yürüttüğü savaşıma katılmak, ona güç vermek anlamı da taşıyor.

TKP tüm politik tutukluların serbest bırakılmasını istiyor. Ulusal ve sosyal kurtuluş savaşına katılan diğer güçlerin de aynı istemi desteklemeleri TKP davalarında yargılananlarla dayanışmayı yükseltmeleri bu savaşı, savaş kardeşliğini güçlendirecektir.

Deniz'leri Mahir'leri anmak!

▶Başı 5. sayfada

Bunun için, Halkın Kurtuluşu gibi grupların Deniz'lerin adlarını kullanarak kendi tabanlarındaki gençleri, kâh Pekin kâh Tiran ağzıyla, anti-sovyetizme sürüklemelerine karşı ardıcıl tutum almak gerekiyor.

Bunun için, ABD emperyalizmine karşı olan tüm güçlerin birliği için ardıcıl çaba göstermek gerekiyor. Halkımızın dostlarını iyi tanımak gerekiyor.

Sandinist'ler, Farabundo Marti savaşçıları niçin başarılar kazanıyorlar?Onlar ABD emperyalizmine karşı savaşıyorlar. Düşman gibi dostu da biliyorlar. Sovyetler Birliği'nin, öteki sosyalist ülkelerin dostudurlar. Komünistlerle omuz omuza savaşıyorlar. Marksizm-Leninizme böyle ulaşıyorlar.

Öteyandan, ağzından "devrim" sözlerini düşürmemesine karşın, ABD emperyalizmine karşı savaşımı yok sayan anti-sovyetizm "uzmanı" Yürükoğlu, salt anti-emperyalist savaşım verdiği için, Mahir Çayan'ı aşağılıyor. Çayan'ı kendisinin hakaret anlamında kullandığı bir kavramla niteliyor, "O bir Kemalistti" diyor. Amacı Dev-Yol gibi akımların yandaşlarını anti-emperyalist savaşımdan vazgeçirmektir. Kendisinin, Halkın Kurtuluşu vb. nin şeflerinin, Doğu Perinçek'lerin batakliğına, anti-sovyetizmin girdabına çekmektir.

Burjuvazi kendi ideolojisi olan Kemalizmin anti-emperyalist içeriğini boşaltırken, Deniz'ler, Mahir'ler ateşli bir anti-emperyalist oldular. Burjuva ideolojisini anti-emperyalist görüşleriyle aşabildiler. Marksizm-Leninizmden esinlendiler. Gerçek Kemalistlere de, TKP'ne de Yürükoğlu gibi düşman olmadılarsa bu, halkımızın gerçek düşmanını iyi bellemelerinden, burjuvaziye değil, halkımıza hizmet etmek istemelerindendi.

Deniz'leri, Mahir'leri öldürülmelerinin onuncu yılında gerektiği gibi anmanın tek yolu, emperyalizme karşı savaşımı gene başa almaktan geçiyor. Bu, Marksizm-Leninizme ulaşmanın da yoludur. Gerçekler ancak emperyalizme karşı çetin savaşların sürecinde kavranabilinir. Biz komünistler, Deniz'lerin Mahir'lerin anısına saygı duyan herkesi, ABD emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı omuz omuza savaşmaya çağırıyoruz.

N.G.

TKP'nin Sesine kulak ver!

Hergün saat 5'de 25m, 11820kHz Saat 7,9,11,13,17,19'da 31m, 9585kHz Saat 21, 23, 01'de 49m, 6200kHz
Pazar günleri bunlara ek olarak saat 15'de 31m 9585kHz

•Kim inanmaz?•

Tercüman Gazetesi Türkiye vergi rekortmeni diye tanıtılan Erdoğan Demirören ile bir söyleşi yapmış. Bu "işadamı" ikiz kardeşleri Bilgin ve Ergin Demirören ile "hayırseverliği çok sevdiklerini" söylüyor, şunları ekliyor: "Gizli yapmaya itina gösterdiğimiz bağışların yerine vardığını görmek ve inanmak isteriz" (Tercüman, 12 Nisan 1982).

MHP iddianamesinde ise, bu faşist partiye bağışta bulunan "işadamları" arasında Ergin Demirören 100.000 liralık bağışla ön sıralarda yer alıyor (S.391 ve 75 sayılı ek).

Barış ve ekonomi

▶Başı 3. sayfada

dığı gerginlik ve çatışma ortamı, bütçenin % 40'ını yutan askersel harcamaların artması, yeni vergiler, enflasyon, daha çok açlık, yoksulluk demektir. Her 87 kişiye bir askerin düştüğü ve bir askerin maliyetinin 10 kişinin ortalama ulusal gelirine eşit olduğu ülkemizde, yoksulluk artacak demektir. Yatırılan sermayeye oranla en az sayıda işçiye iş alanı açan silah sanayinin 6 milyon işsize verebileceği bir şey yoktur. Sivil, barışçı alanlarda ihracata veya iç tüketime dönük işyeri sahipleri de bundan yalnız zarar görecektir.

Ekonominin militaristleştirilmesi yolundaki adımlar, bir avuç büyük işbirlikçi tekelle, gerici ordu başlarının ABD desteğinde elele vererek içerde halkımıza koyu bir gericilik dayatma çabalarının bir parçasıdır. Bu dışarda, ABD'nin dümen suyunda, barış ve silahsızlanma düşmanı bir politikaya sürüklenmek demektir.

Ekonominin militaristleştirilmesine karşı savaşım, cuntaya ve onun dayatmak istediği gerici, barış düşmanı, sözde anayasal rejime karşı savaşımdır. Barış için savaşımdır.

•Kapıkulları•

"Daha birkaç gün önce sayın Devlet Başkanımız ile Kuveyt'te idik. Oradaki büyükelçilerimiz, telekse doğrudan İstanbul ve İzmir'deki firmalarla muhabere ettiğini söyledi. Vardığımız aşamaya bu güzel bir örnektir. Özellikle yeni ve gelişen pazarlara sahip ülkelerdeki temsilcilerimiz, Türkiye'ye her gelişlerinde iş muhitleriyle toplantılar yapmaktadırlar. Bu eğilimi memnuniyetle karşılamakla beraber, büyükelçilerimizin arada sırada bakanlığımızla teması ihmal etmeyeceklerini ve siyasi işlere de vakit ayırabileceklerini ümit etmek istiyoruz".

Türkmen'in 29 Mart 1981'de İktisadi Kalkınma Vakfı'nda tekellerin temsilcilerinin önünde yaptığı konuşmadan.

BİZİM RADYO'YU DİNLE,DİNLET!

ABD'ye yaklaşmak, ölüme yaklaşmaktır!

▶Başı 1. sayfada

Dünyada barışseverlerin Türkiye kadar baskı altında olduğu kaç ülke var? Onun için bugün, Batı Avrupa' da, dünyanın sayısız ülkesinde, tüm anakaralarda Reagan politikasına karşı çıkanları, savaş çılgınlığının gemlenmesi için harekete geçenleri, Türkiye'nin barış ve demokrasi güçleriyle dayanışmayı yükseltmeye çağırıyoruz. Şunu gösteriyoruz: Türkiye'de demokrasi demek, bölge ve dünya barışı açısından Türkiye'nin bir tehdit olmaktan çıkması demektir.

Öteyandan ABD yönetiminin barış ve yumuşama düşmanı politikasını onaylamayan, ama cuntaya da karşı çıkmayan kimi çevreler, onun, "demokrasiye dönülüyor ya", demagojisini yayarak, isteseler de istemeseler de, ABD'nin çıkarlarına alet oluyorlar. Adına "demokrasi" dedikleri, anayasa kılıfı geçirilmiş rejime geçilince, ne olacak? Bugün SİA anlaşmasına, Türk-Amerikan Ortak Savunma Grubuna,Çevik Kuvvetler'e olanak verenlerin eli kolu mu bağlanacak? Sivil gericilikle ortak erk sürecek generaller, ellerindeki olağanüstü hal vb. yetkileri, ABD'nin tırmandırdığı gerginlik ortamında, barışsever güçlere karşı daha da fazla kullanmayacaklar mı? Barış güçlerine gösteri, grev, miting haklarının, örgütlenme hakkının tanınmayacağı, düşünce özgürlüğünün bile sözde kalacağı bir rejimde, "Güçlü Yürütme"nin Enver' ler, Talat'lar gibi bir gecede ülkeyi cehenneme atmasını kim önleyecek?

Bir de, "Silahlanmanın, gerginliğin artmasının sorumluluğu hem ABD' dedir, hem Sovyetler Birliği'nde" görüşü öne sürülüyor. Şu gerçeklerin üzeri nasıl örtülebilir: 1979'da L.I. Brejnev, Sovyetler Birliği'nin orta menzilli roket sayısını artırmayacağını açıkladı, 1981 ekim ayında Reagan, bu silahlarla "ilk nükleer vuruşu' yapacaklarını.1982 martında Brejnev, Avrupa'ya artık tek bir SS-20 bile yerleştirmeyeceklerini söyledi, Haig, "sınırlı" nükleer savaşa hazırlandıklarını. Şubat 1981'de, SBKP'nin 26. Kongresi, nötron silahının tüm ülkeler için yasaklanmasını önerdi, ağustos 1981'de Reagan, nötron bombasını üretme kararını imzaladı. SSCB hiçbir zaman askersel üstünlük peşinde olmadığını, olmayacağını vurgularken, Reagan yönetimi, ısrarla, "askersel üstünlük" peşinde koştuklarını açıklıyor. Sovyetler Birliği, gerçekten barışı, yani insanlığın geleceğini korumak için çaba sarfediyor.

Cunta yönetimi, Sovyetler Birliği' nin tüm barış önerilerini geri çeviriyor. Reagan yönetiminin peşine takılıyor. Oysa ABD emperyalizmine yaklaşmak, ölüme yaklaşmak demektir.

Eğer biz, bugün herşeyi göze alıp cuntaya, onu destekleyenlere, savaş tutkunu Reagan yönetimine karşı çıkmazsak, yarın Çevik Kuvvetler eliyle, ikili kölelik anlaşmaları kanalıyla Türkiye, bölgedeki bir savaşın göbeğine sokulacaktır. Eğer biz NATO'nun Brüksel kararlarına karşı çıkmazsak, yarın bu roketler Anadolu'ya mevzilendirilecek, ülkemiz nükleer bir savaşın hedef tahtası olacaktır. Halkımız nükleer ölüm değil yaşamak istiyor. Bunun için savaşacaktır.

10 HAZİRAN'DA GÖREV BAŞINA!

10 Haziran'da F.Almanya'nın başkenti Bonn'da NATO tepe toplantısında Reagan Evren'le buluşacak. Batı Avrupa'daki Türk-Kürt, tüm ilerici güçlere büyük sorumluluklar düşüyor. En geniş birliği koruyarak, en örgütlü biçimde NATO tepe toplantısı nedeniyle düzenlenen protesto gösterilerine katılalım! Türkiye'yi karanlığa ve vahşete boğan Reagan yönetiminin, onun dizi dibinde ulusal hiyanet politikası izleyen cuntanın maskesini indirelim! Bu görevi, yerine getirelim!

Daha etkin bir...

▶Başı 2. sayfada

ramları bile tersine çevirip ona karşı kullanmak olanaklıdır. Ağzımızı hiç açamayacak durumdaysak, gizli bildiri ne güne duruyor? Yaratıcı olacağız yoldaşlar!

İçinde yaşadığımız dönem,TKP'nin çelikleşme dönemidir. En fedakar, en yiğit, sağlam bir inanca ve polisle savaşta deneye sahip, gizli çalışma sanatını en iyi uygulayan komünistlerin yetişme dönemidir. TKP'nin Bolşevik ajitatörleri, işte bu dönemde yetişiyor!

TKP'nin Sesi'ne kulak ver! Cuntanın sansürünü kıralım, gerçekleri yayalım!

Cuntanın gerçekleri

▶Başı 8. sayfada

dırdı, saatlerce kadınları saçından, başından tutup dövdüler. Görüşmeye gelen yakınlarımızın çoğu Türkçe bilmiyordu. "Kürtçe konuştun" diye erkek tutukluları getirip kadınlar koğuşunun önünde falakaya yatırıyorlardı. Bayılınca su döküp tekrar falakaya yatırıyorlardı. Yere akan kanları bizlere temizletiyorlardı.

İşte cezaevlerinin günlük yaşamı böyle güllük gülistanlık. Tercüman'da çıktı: "Cezaevi kurallarına karşı gelen tutuklular cezalandırılıyor, görüşmeye götürülmüyor" diye. Cezaevi kuralları, işte bu anlattıklarımdır Tercüman'ın pek sayın kalemşorları!

Bir de sırası geldiğinde radyo ve televizyona çıkıp hayasızca Türkiye'de kadın haklarının Avrupa'dan bile çok olduğunu söyler cunta başları. Onların halkımızın kızlarına, kadınlarına tanıdığı hak budur işte. Ama ne oldu sonunda? İçimizdeki ateşi söndürebildiler mi? Bilincimiz daha da yükseklerde. Kürt halkının bağımsızlık, demokrasi savaşımını durdurabilecekler mi? Hayır. Bunların hesabını Türk ve Kürt halkı onlardan soracak elbet!

Cezaevinden çıkmış bir kadın yurtsever

Savaşa geri dönün!

▶Başı 4. sayfada

Yürükoğlu hâlâ devrim sözünün ardına gizlenmeye çalışıyor. Ama artık şu daha açık: O nerede, ne zaman, hangi konuyla ilgili olarak devrim sözünü kullanıyorsa, altı biraz deşildiğinde devrimden, devrimcilikten anladığının yalnızca anti-sovyetizm, anti-komünizm olduğu görülüyor.

Örnek bol. Türkiye'de güncel sorun Anayasa konusu mu? Yürükoğlu hemen mal bulmuş mağribi gibi atılıyor. "Anayasa" diyor "devrim sorunudur!" Eğer okuyucu, "Ne kadar doğru!" deyip de, devamını, "Anayasa nasıl olmalıdır?" sorusunun yanıtını bulmaya çalışırsa, bir de bakıyor ki, Yürükoğlu başlamış Sovyet düzenini eleştirmeye! Sovyet toplumunu eleştire eleştire Türkiye için gerekli anayasayı çıkarıvermiş. Bu anti-sovyetizmi devrimci okuyucuya nasıl yutturacak? Onun da yolu hazır aklınca: "Kapitalist ülkelerde yığınlar sosyalizm için savaşmıyorlarsa, devrim olmuyorsa, Sovyet modelini beğenmedikleri içindir". Sonuç: Devrim isteyen, "Sovyet modelini" yıkmak için (kapitalizmi değil) savaşmalıdır. Okuyucu şunu sormaz mı: "Yürükoğlu Sovyetleri eleştire eleştire, yığınları kapitalizme karşı savaşa mı razı edecek! Öyle olsaydı burjuvazi her gün Sovyetleri kötüler miydi?" Öyle olsaydı, burjuvazi İKP yönetimi gibi, Yürükoğlu gibi, kağıt üzerinde soyut sosyalizm modellerini her derde deva ilaç gibi piyasaya sürenleri hiç alkışlar mıydı?

Yürükoğlu'nun Sovyetler Birliği'ne ilişkin söylediği her şey, Sovyet gerçeğini değil, emperyalizmin anti-sovyetik propagandasını yansıtıyor. O, Sovyetler Birliği'ni, öteki sosyalist ülkeleri, tıpkı emperyalizmin göstermek istediği gibi gösteriyor. Tamamen olumsuz, yadsıyıcı bir tutum alıyor.

Sovyetler Birliği'ni korumak İşçinin Sesi yandaşları için de kutsal bir görevdir. Bu görevi yerine getirmelidirler. Yürükoğlu'na Sovyetler Birliği hakkındaki eski övücü sözlerini, İKP yönetimini yerden yere vuran yazılarını, devrim üzerine ettiği yeminleri hatırlatmanın yararı yoktur. Tersine, onun anti-sovyetizmini maskelemek için girişeceği yeni manevralara karşı uyanık olmaları gerekiyor.

İşçinin Sesi yandaşları! Yürükoğlu' nun elini bırakın. O batağa gidiyor. Siz savaşa geri dönün!

MİLİTANLARDAN

Cuntanın gerçekleri

Bu mektup "Türkiye'de işkence yoktur. Yönetimimiz işkence yapanları cezalandırıyor. Bunlar emniyet örgütünden halen temizlenmemiş birkaç polisin işidir" diyen cuntanın başı Evren'lere, Ulusu'lara, gerici basına atfolunur. Bugün sağduyu sahibi herkes cezaevlerinde, emniyet örgütünde işkence yapıldığını ve bunun tüm iğrençliğiyle devam ettirildiğini bilmektedir. Bunun en bariz örneği Diyarbakır cezaevidir.

İşçi sınıfının yiğit evlatları, devrimciler, demokratlar, yurtseverler buralarda susturulmak, yok edilmek istenmektedir. Bunun için cuntanın başları Mamak cezaevinden işkence konusunda uzmanlaşmış, insanlıktan uzaklaşmış yeni bir ekip gönderdi Diyarbakır'a. Bunların diğer bir görevi de, kendileri gittikten sonra işkenceleri yerine getirecek yeni bir ekip yerleştirmek, onları eğitmek.

Ben özellikle kaldığım Kadınlar koğuşundaki bu yaptıkları uygulamalardan bir kısmını size anlatacağım. Emniyetteki sorgumuz bitip Bağlar'daki Askeri Cezaevine götürülürken sevinmeye başlamıştık. Ancak gelin görün ki, burası oradan da berbattı. 12 kişiyi bir hücreye tıktılar. Hücre yüzbaşının kurt köpeğinin yatıp kalktığı yer olduğu için, itin pisliğinden, kokusundan geçilmiyordu. İki gün sonra, 12 kişiye bir tek bardak su, bir tek somun verdiler. Kadınlar koğuşuna getirildik. Her sabah, Komando Bahattin adındaki gardiyan er, bu özel olarak yetiştirilmiş manyak, bizi sıraya dizer başlardı dayak atmaya. İşkence yapmaktan müthiş zevk alıyordu. İki, üç kişi yanyana geldik mi, "Siz yine Kürtçe konuştunuz", "siz yine Kürtçe türkü söylediniz" deyip başlardı yine sopayla dövmeye. Gün boyunca, gece yatıncaya kadar ranzada uzanmak yasaktı. Uzanan olunca, özellikle hastalar, başlardı onları dövmeye. Havalandırmaya çıkartıldığımızda, saatlerce yapamayacağımız kadar hareket yaptırırdı, yapmayan hastaları yine sopadan geçirirdi. Bazen Kurt köpeğini üstümüze saldırtırdı. İtin pratiği gelişsin diye. 40 yaşını aşmış, hiç Türkçe bilmeyen kadınlara "Bir gecede İstiklal Marşının 10 kıtasını ezberleyeceksin" diyorlardı. Tabii kadının bunu beceremeyeceğini onlar da biliyordu. Ama amaç, ertesi sabah atacakları sopalara kendilerine göre gerekçe bulmaktı. Başka bir gün Türkçe bilen tutuklular, " bilmeyenlere bu 10 kıtayı ezberletecek" diyorlardı.Amaç bu sefer de toplu işkence. Bu saydıklarım günde birkaç kez tekrarlanıyor, yani her tutuklu günde birkaç kez sopadan geçiyordu. Doktora veya savcılığa gitmek de ayrı bir olaydı. Buralarda askerin biri birşey sorsa, "neden cevap verdin" birisine baksan "niye baktın" diye Bahattin yine başlıyordu sopaya. Bunlar daha çok basitleri. Öyle iğrenç olaylar var ki! Birkaç kadının ırzına geçildi sorgulamada. Yüzbaşı geceleri içer içer gelir, kadınlardan birisini alır sorguya çekerdi saatlerce. Bir defasında 40 kadına 40 komando getirdiler. Bunlara yüzbaşıları "intihar komandoları" diyordu. "Haydi komandolar görev başına"dedi yüzbaşı. Hepsi birden kadınların üzerine sal-

▶Arkası 7. Sayfada

Bizler, son gelişmelerden sonra CHP'li arkadaşlara seslenmeyi gerekli gördük. Bunu ATILIM aracılığıyla yapmak istiyoruz. Çağrımızı yayınlarsanız seviniriz.

Hüseyin L., Feridun R. -Ankara

CHP'li yurtseverler!

"Genel Başkanınız Ecevit tutuklandı. Partiniz kapatıldı. Yöneticileriniz, üyeleriniz zindanlara atılıyor, mahkeme kapılarında süründürülüyor. "Atatürkçüyüm" diyen cunta, Atatürk döneminden kalma ne varsa hepsine, CHP'ye, Halkevlerine, Türk Dil Kurumu'na, KİT'lere saldırıyor. Amerika buyuruyor, cuntası, Özal'ı elinde satır habire doğruyor. Tekellerin kasaları dolarken, halkın lokması ufaldıkça ufalıyor. Ne kadar Vahdettin yanlısı, Amerikan mandacısı varsa, "ellerin dert görmesin" diye cuntaya övgüler düzüyor.

"Kiminiz karamsarlığa kapılıp "Atatürk gerçekten yaşadı mı?" diye soruyorsunuz. Bu güzel yurt kimlere kaldı diye içiniz kan ağlıyor.

"Uzun söze gerek yok. Yılgınlık, sinip pısmak, ortak eylemden yan çizmek, işte düşmanın ekmeğine yağ sürecek olan tam da budur. "Bu dünya Sultan Süleyman'a kalmamış" demiş atalarımız. Güzel Anadolumuz, bu kimbilir hangi tekelde, hangi bankanın yönetim kurulunda yağlı bir kuyruğa fit olacak bir avuç generale mi kalacak? Bu cunta da ergeç tarihin çöplüğüne gidecek.

"Saldırıya uğrayan yalnız sizler değilsiniz. DİSK, Türkiye Barış Komitesi, Köy-Koop, Töb-Der üyeleri, tüm yurtseverler, komünistler, demokrasiden yana herkes satırın altındadır.

"Yıllardır düşman güçler, Türkiye'nin en eski iki partisinin, Türkiye Komünist Partisi ile Cumhuriyet Halk Partisi'nin, komünistlerle, Atatürkçülerin arasına kama sokmak için ellerinden geleni ardlarına koymadılar. Ağalıkları sürüp gitsin diye. Geçmişte bunu başardılar da. Geçmişte sizlerle, öteki ilerici yurtsever güçler, komünistler arasında yeterince sağlam bir güçbirliği kurulamadığı için bu cunta işbaşına böyle kolayca gelebildi, saldırılarını böyle kolayca genişletebildi.

"CHP'li yurtseverler!

"Tek başına değilsiniz. Yurdumuzda barış, demokrasi, ulusal bağımsızlıktan yana güçler, şimdi erk süren bu bir avuç asalaktan hiç de az güçlü değildir. Güzel yurdumuz Türkiye'de yazgımız ortaktır.

"Özgürlüklerimize hep birlikte kavuşmamız için, barış için, insanın insanca yaşadığı aydınlık, mutlu bir Türkiye için komünistler, CHP'liler, demokrasiden yana herkes, fabrikada, tarlada, işyerinde, neredeysek orada, örgütlü, disiplinli, birlikte davranalım! Birlikte direnelim! Kurtulmak yok tek başına! Ya hep beraber, ya hiçbirimiz!"

Faşistlere karşı birlik

Memleketten gelen haberleri hepimiz biliyoruz. 3000 dolayında yurtsever idam talebiyle yargılanıyor. Terörün baş sorumluları salıveriliyor. Cuntanın bu uygulaması üzerine MHP nin buradaki uzantısı Türk Federasyonu faşist örgütlenmeyi hızlandırdı. Türkiye'deki yandaşlarına dayanışma sağlamak amacıyla çeşitli toplantılar düzenliyor.

Ama Lüdenscheid'da yapmak istedikleri "Kültür şenliği" ilerici örgütlerin girişimiyle önlendi. Daha sonra bunların yine Düsseldorf'ta 18 Nisan' da "Aşıklar şöleni" adı altında bir toplantı yapacağı öğrenildi. FİDEF üyesi Düsseldof İşçi-Gençlik Birliği ve sekiz ayrı Türkiye'li işçi, ilerici örgütü, Alman anti-faşistleri, Alman Komünist Partisi yerel örgütü ve diğer Alman demokratik örgütleri, birlikte faşistlere yapacakları "şölen" için salon verilmesini önlediler ve 18 Nisan günü Düsseldorf'ta, "Bozkurtlar yasaklansın!", "Yerli ve yabancılar, faşistlere karşılar", vb. belgilerin atıldığı bir yürüyüş yaptılar. Türkçe, Kürtçe ve Almanca konuşmalar yapıldı. Sokaklarda Türk-Federasyonunda örgütlenmiş MHP'li faşistlerin cinayetleri teşhir edildi. Faşizmi yaşamış ve ona karşı savaşmış Alman anti-faşistlerinin derneğinin başkanı, "Kültür" maskesi altında toplantı düzenleyen faşistlerin kültürün düşmanı olduğunu söyledi. Türkiye'li ilerici örgütler ve yerli demokratik örgüt ve kişiler, MHP'nin yan örgütü Türk Federasyonunun yasaklanması istemini yükselttiler.

Fehmi F. -Düsseldorf